

[Kjeld Olesen.]

den måde, som reagerer, og jeg sagde meget tydeligt, at jeg ikke finder det uforståeligt, at der kommer en reaktion.

Nej, hr. Glistrup søger at skabe forvirring. Hvor står hr. Glistrup egentlig i hele det politiske billede? Det kan man jo forsøge at besvare på mange måder. Fremskridtspartiet er begyndt at få kontakter med udenlandske partier, og det fortæller os i virkeligheden en hel del. Jeg har læst i dagspressen, at en af kontakterne bl. a. går til et vesttysk parti. Det hedder Aktion Gemeinschaft, Vierte Partei. Det er et parti, der er udsprunget af CSU, hvis leder som bekendt er Franz Josef Strauss, en mand, der ligger ude på det yderste højre i vesttysk politik.

Der har været megen forvirring om hr. Glistrups placering; jeg mener ikke, der i dag er grund til denne forvirring.

Formanden:

Hr. Maigaard for en kort bemærkning, men jeg henstiller, man indskrænker dem mest muligt på det nuværende sene tidspunkt.

Maigaard (SF):

Hr. Kjeld Olesen søgte at fremstille socialistisk folkepartis standpunkt til tvangsindgrebet i overenskomsten som noget nyt, og han følte sig berettiget til at sige, at det ikke var i overensstemmelse med de synspunkter, som socialistisk folkeparti har lagt frem i den tid, Aksel Larsen var formand for eller leder i partiet.

Derfor vil jeg gerne spørge hr. Kjeld Olesen — og jeg forventer et svar af hr. Kjeld Olesen, som jo har været grumme veltalende i dag, da vi drøftede disse problemer — om hr. Kjeld Olesen kan nævne mig ét eneste tilfælde, hvor Aksel Larsen eller socialistisk folkeparti har anerkendt et tvangsindgreb i en overenskomst, ét tilfælde på tvangsindgreb. Hr. Kjeld Olesen har snakket noget om en dyrtidsordning i 1967, som blev lavet med fagbevægelsens støtte. Det er en anden snak, det er ikke det, det handler om, men ét eneste eksempel vil jeg gerne have på, at f. eks. Aksel Larsen anerkendt et tvangsindgreb i en overenskomst. Der tror jeg der skal mere end hr. Kjeld Olesens og for resten også hr. Aukens

historiske hukommelse til for at finde det frem.

Formanden:

Hr. Kjeld Olesen for en kort bemærkning, derefter talerrækken.

Kjeld Olesen (S):

Den situation, vi stod i i efteråret 1967, var ganske simpelt, at der var forslag om, at man skulle gribe ind i en gældende overenskomst ved at indefryse en dyrtidsportion. Det var noget, vi var med til, og jeg har tidligere sagt, det skal man ikke have utak for, men sådan er de faktiske historiske kendsgerninger.

Poul Hartling (V):

Økonomiministeren undrede sig over min tale, sagde han. Jeg undrede mig ikke over økonomiministerens tale, for den var ganske, som den plejer. Da jeg foreholdt ham, at regeringens plan ikke fører til en løsning af de to vigtige problemer, som er forudsætningen for hele denne aktion og denne debat osv., nemlig beskæftigelsen og betalingsbalancen, så siger økonomiministeren i en bisætning, at det vil tage 4-5 år, og det er rigtigt nok, men hvad vil venstres plan gøre? siger han så. Det er jo altid morsomt at skifte valplads og så gå over og snakke om venstres plan. Så fortsætter han, at venstres plan vil jo ikke hjælpe nær så meget, den er ringere, den kræver en længere periode, hvorefter økonomiministeren hæver stemmen og siger: og det ved hr. Poul Hartling. Når han siger det på den måde, så må det være, fordi han hentyder til de to papirer, som vi fik under forhandlingerne fortroligt, og som han også henviste til i forgårs, fra det økonomiske sekretariat, hvor man beregner henholdsvis socialdemokratiets plan og venstres plan.

Jeg vil gerne sige én gang til, at det er ikke nogen fair måde at opstille tingene på, for det første fordi tinget her ikke har disse planer. Derfor bliver jeg nødt til at bruge et øjeblik til at sige, hvad der står i disse beregninger, kørsler fra edb. Sagen er nemlig, at man ikke direkte kan sammenligne venstres og socialdemokratiets planer. Det kan man ikke, fordi da vi fremlagde vores plan den 30. april, var der ikke noget om finanspolitik i den, men da vi udtalte os fra Høring-mødet, sagde vi, at vi er klar over,